

Europe's Population Drain Has Begun

<https://www.youtube.com/watch?v=7wF5uQqBa0k>

25 mín.

Europe from the outside still looks very fine, right? Paris is still bustling with tourists. Rome is still full of cafes. Berlin is still modern and busy. People still go to work, still engage in political debates, still hold elections as if the future is guaranteed. But there is something disappearing right before our eyes without any bombs, without any wars, and without any news reports daring to say it outright. That is humanity. But the noteworthy thing is that person is not [music] an old person. Old people still live longer than ever.

What is disappearing are the young, the children, the next generation, those who will work, pay taxes, run hospitals, contribute to [music] pensions, and keep this civilization running.

If you think this is just about fewer babies, you are mistaken. This is a much bigger issue. Europe is bleeding population. This is not a loud collapse. This is the quietest kind [music] of collapse, the gradual disappearance of the future. And the question is, does Europe still have enough time to wake up? Perhaps you already know. Most of the world is currently experiencing a demographic [music] crisis. Birth rates are declining, putting additional pressure on public services and straining [music] national budgets. Europe is no exception. And to understand this video, you need a bit of context. [music]

To maintain a stable population, a country needs a birth rate, the average number of children a woman has [music] in her lifetime of about 2.1. A low birth rate significantly below the replacement level of 2.1 is causing both economic and [music] political stress. However, the EU is falling into this situation. According to the latest data from Eurostat, the birth rate of the European Union EU in 2021 was around 1.53, much lower than the 2.1 [music] level. Even temporary data from recent years show that Europe's birth rate is currently declining [music] at an unprecedented pace, causing European governments to increasingly worry about their population decline.

Let's look at Italy, a country famous for its large families. In 2024, Italy recorded only 370,000 births, the lowest level since 1861, marking the 16th consecutive year of declining birth rates. Italy's birth rate is only about [music] 1.2 children per woman. Then there's Spain. The birth rate is only about 1.1, even lower. Really impressive in a not so happy way. Someone should teach [music] them how to make a baby. Spain has also just recorded the lowest birth rate since 1941 [music] with only 322,000 births. It is worth mentioning that Spain's population is still growing slightly due to immigration, leading many people [music] to believe that everything is fine, but such population growth only conceals the submerged part of the iceberg.

The birth deficit is still ongoing, and Germany, the economic powerhouse of Europe, is not fairing any better in terms of demographics. Although there was a slight increase during the pandemic, Germany's birth rate fell to 1.4 children per woman [music] in 2024. A significant decrease from around 1.6 in 2021 and the lowest since 2009. [music] The number of children born in Germany in 2023 decreased to 700,000, the lowest since 2013.

But if you move away from Western Europe a bit and look toward Eastern Europe, Bulgaria, Romania, Latvia, Poland, you will see an even more concerning combo. Record low birth rates combined with a wave of young working age people immigrating abroad, often to wealthier Western European countries. So, what does this mean in real life? Very simple. Fewer babies today also means fewer people working tomorrow.

The EU is projected to lose about 21 million working age people by 2050. In other words, a group of the population capable of creating economic value will have to bear a larger group of non-producing population. Specifically for Germany, to simply maintain the current workforce size, they need about 400,000 skilled immigrant workers each year. And by 2024, they will have around 2 million job vacancies. This directly impacts economic growth.

But when slowing down a beat, I wonder if this is merely the phenomenon of population bleed or if it hides something deeper. People keep saying that Europe is facing a birth crisis. But if you ask the people living here, they will tell you straight, this is not a child crisis. This is a housing crisis. One person commented under the video very succinctly. 30 years old, still living with parents.

The government asks, "Why not have children? It's really a mystery." Yeah, it's really a mystery. In Dublin, one person recounts the cost of living as a cruel joke. €2,500 month to rent a two-bedroom apartment and €1,000 month for each child to send them to daycare. Imagine just the rent is like you're paying off a BMW every month. And the daycare fees are like raising an additional new iPhone, but it knows how to cry. And there's no installment plan. In Germany, the Netherlands, France, the story is not much different.

Young people work for a whole month and in the end they realize they are just working to be allowed to exist in a small apartment, not to live, not to start a family. and definitely not to raise a child. A Dutch woman shared, "9 years ago, when I had a child, finances were still manageable. Now, if you want to have children, you have to be rich." That statement sounds like a confession from an entire generation.

And here lies the most ironic point. The European government wants to increase the birth rate, but it thrives on rising real estate prices. You can't simultaneously beg people to have children and turn their homes into luxury items. It's like launching a campaign to drink more water while selling water at wine prices. Because having children is not a romantic decision. It is a financial

decision. It's a decision based on faith. People only dare to have children when they believe that tomorrow will not be worse than today.

So the question for you is, if you have to spend more than half of your income just on rent, would you dare to have children or will you choose not to have children as a form of self-defense? And if you find this worth considering, please subscribe to the channel not to support me, but so we can follow together where Europe will head when the Demographic Foundation is being drained day by day. Because next the story gets even darker.

When the young people disappear, who will pay pensions? who will support the health care system and who will keep Europe standing. If you want to understand why Europe is bleeding population, forget the flowery speeches. Look straight at something very cold. Mathematics. In the past, the European welfare system operated like a lavish banquet. Four working people supporting one retired person. Wine flows abundantly. Pensions are stable. Hospitals are well staffed with doctors. But today, in many places, that ratio has dropped to about two workers supporting one retiree. And if the low birth rate trend continues, the future will resemble a tragic movie scene. 1.5 workers must support one elderly person. In other words, you are trying to pull a truck with a bicycle.

A German commented directly under the video. We don't hate children. We hate the feeling that we are being exploited to maintain a system that is no longer reasonable. Sounds harsh, but it's true. And the consequences of an aging population are not just on paper. It lies in your wallet.

As the number of retirees increases, the government has only a few options. Raise taxes, increase the retirement age, or borrow money. But all of them are the same. Workers have to pay the price. Income tax increases, insurance tax increases, and you'll see your salary vanish like beer spilled on sand. And healthcare, that's where everything becomes very real. A nurse in Italy shared, "We are not short of patients. We are short on staff."

And that is the scariest thing to say because as society ages, hospitals are like train stations during rush hour. Many people coming in, few people serving. Aging does not create a loud crash. It creates something even more unpleasant. A permanent shortage. Waiting longer for medical appointments, lack of doctors, lack of beds, lack of manpower, lacking hope as well.

So the question for you is, are you willing to pay higher taxes to keep the system alive? Or do you think Europe is falling into a welfare trap that no one dares to admit? If you find these numbers worth pondering, you can subscribe to the channel, not because I need it, but because what comes next is even more sensitive. When the system no longer has enough young people to support it, what will Europe do?

And the most familiar answer is immigration. So when Europe runs out of young people, what will they do? The answer is very simple and also very sensitive. **Immigration**. On paper, this is a solution as appealing as a vitamin advertisement. You lack labor, import more. Are you short on taxpayers? Bring in more. Are you afraid the pension system will collapse? **Add more**. And for many years, the EU has actually received more than 1 to 2 million net immigrants each year. There were even higher years. To be blunt, if it weren't for this influx of people, many European countries would have started decreasing their populations long ago.

Someone in Germany wrote under the video, "We are not surprised that the government needs immigration. What makes people angry is that they do it as if the public has no right to ask. That's the breaking point. Not because they hate immigrants, but because of the feeling of being left out of the game. But **immigration is like drinking coffee to stay awake**. At first it feels invigorating. But **the more you drink, the more dependent you become**. And the price to pay will come later. **More people means more housing demand, more pressure on schools, more pressure on hospitals**. And in a **Europe that is already facing a housing crisis**, it's like **adding fuel to the fire**.

A Dutch resident said bluntly. There isn't enough housing for the people already living here. **Now with more people, who will bear it?** This sentence sounds harsh, but it's the real emotion in life. And here is the most ironic part. Europe imports labor to save the future, but it ends up **making the future more expensive**, making it even harder for the local youth to start families. **A perfect loop in a hellish way**.

Not to mention, studies show that the birth rates of immigrants often converge to the levels of natives after one or two generations. That is, immigration does not reverse the demographic winter. It just prolongs autumn by a few more years. So the real question is, is immigration a sustainable solution or just a way to postpone the day of reckoning? And if immigration is inevitable, **how will Europe integrate them without breaking the social structure?** If you think this part is already hot, the next part is even hotter.

Because when society changes faster than people's ability to adapt, politics will begin to distort. And that is when Europe enters the most dangerous game. The confrontation between identity and power. If you want to see what population bleeding looks like in real life, don't look at Paris. Don't look at London. Those places are still lit up, still full of tourists, still give the feeling that Europe is doing very well. Let's go out of the center, head toward the countryside.

In Spain, this phenomenon is called **empty Spain**. There are vast areas of hundreds of kilometers where you can drive for an hour without seeing a single school open. There are reports that this country has more than **3,000 abandoned villages**. Sounds like something out of the Middle Ages, but it's happening right now. A person living in rural Spain wrote, "The children have all

left. Only the elderly and the increasingly crowded cemetery remain." That sentence is as cold as the winter monsoon.

In Italy, the story is even more bitter. There are towns selling houses for €1, not because they are generous, but because they are desperate. When a house costs less than a dinner, it's no longer a bargain. That's a distress signal. And in Eastern Europe, Poland, Bulgaria, Romania, Latvia, the bleeding is not just from low birth rates. It is the mass exodus of young people. A silent migration to Germany, the Netherlands, the UK, like pulling the plug from a house and still hoping the lights will turn on.

A Polish person commented, "We are not lacking land. We lack a future. You hear that and you understand immediately. The problem is not geography. The issue is opportunity. Thus, the map of Europe is transforming into a strange body. The major cities are swelling like economic tumors while the countryside is shrinking, drying up, and falling silent. Schools are closing down. The hospital is short staffed. The bus route was cut because no one was using it anymore.

People often say a nation dies when its capital falls. But the truth is a nation loses its vibrancy when the villages fall silent of children's laughter. So the question is if this trend continues what will Europe become a continent of overcrowded cities and wastelands and that's when we have to move on to the next part because when humans disappear from a land what remains is not just an empty house but rather the power vacuum and politics will quickly rush in to fill that void.

If you want to understand where Europe is heading, sometimes the best way is not to look into the future, but to look into the past. And there is no more frightening mirror. The Roman Empire, Rome, did not fall because of a single battle, not because of a foolish emperor. It collapsed in a much more subtle way. It weakened gradually like an old man aging without realizing his bones are rotting.

From the 3rd century onward, Roman administrative documents began to record a declining population. abandoned rural areas and dwindling tax revenues. When the population decreased, the state did what every government usually does in a panic, raise taxes. And when taxes increase, the people become poorer. The poorer the people become, the more they abandon their land. The more they abandon the land, the more their income decreases.

A perfect spiral like compound interest, but for decay. Then came the army. Rome lacked native soldiers and their clever solution was to hire outsiders, mercenaries, auxiliary forces, troops no longer tied to Roman identity. Sounds familiar? An Italian commented a very painful sentence. We still have Roman statues every place, but the Roman spirit is no longer in the young people. That saying is like a strong drink. Drinking it feels warm, then gradually cold. And this is the scariest part. Rome became inflexible.

When a system is short on manpower and money, it doesn't become more flexible. It becomes more conservative. It tightens. It controls. It forces the people to bear the system. Instead of letting the system serve the people sounds like an ancient tale, but if you look at Europe today, an aging population, high taxes, a welfare burden, labor shortages, dependence on immigration, you will see a draft of that story being rewritten in modern font.

Rome did not collapse in just one year. It disappeared in slow motion. And sometimes history doesn't repeat itself, but it rhymes. So the question for you is, is Europe stepping into a 21st century version of Rome? Or is this just a tragically exaggerated comparison? And if Rome weakened due to population loss and loss of productivity, then the next part will send shivers down your spine.

The scariest thing is that Europe's future has been locked away because the children who were supposed to be born never existed. There is something that makes the population crisis in Europe scarier than public debt. Scarier than immigration, scarier than extreme politics. That is, you can't fix it in time. Demographics are not like economics. The economy can recover after a recession. The market can bounce back, but the population does not.

The population is like a train that has left the station. You can pull the brake, but you can't turn it back to the starting point. An expert once said very bluntly, "No policy today can create 30 year olds in 2050 because simply they were not born." Imagine this. If a country has 200,000 fewer births this year, then in 20 years it will have 200,000 fewer young people. It lacks 200,000 workers, 200,000 taxpayers, 200,000 home buyers, and 200,000 people to nurture the economy. And in 30 years, it will lack 200,000 parents. That's the domino effect.

One piece falling causes the whole board to collapse. The bitter truth is this is not a crisis with a villain. No war, no invasion, no revolution, only expensive apartments, precarious work contracts, and empty cradles. Europe is entering an era where the future is determined by the most mundane things.

Rent prices, electricity bills, and post tax wages. How romantic, right? And the question that keeps people awake at night is if the younger generation continues to disappear, will Europe become a continent of nursing homes, of beautiful cities, but lacking vitality, or will it find a way to be reborn? What do you think? Is Europe dying slowly? Or is it just transitioning to a new form? And if the future has been locked away by the children who were never born, then the next part will be even more painful. Who is benefiting from this system?

And why does it continue to operate as if nothing is wrong? At this point, the question is no longer why there are few children in Europe. The more pertinent question is, who is benefiting from Europe becoming expensive, aging, and lacking a future? It sounds like a conspiracy theory. But wait, don't be quick to laugh.

We just need to look at the cash flow. A person in England commented under the video. The government will never solve the housing crisis because if house prices drop, those holding the assets will panic. And that is the uncomfortable truth. Housing is no longer a place to live. It has become a kind of gigantic savings account. In many European countries, the majority of the middle class and retirees wealth is tied up in real estate.

This means that every time house prices go up, they become richer on paper. And young people, they are pushed out of the market like standing outside the door of a club where the entrance fee increases every year. And look at politics. Older people vote more. They are more numerous. They are more disciplined.

So the policies lean in their favor. Protecting pensions, protecting home prices, protecting current welfare. And the future, sorry, the future has no vote. This is the most bitter irony. Europe is consuming the future to keep the present comfortable. Like someone who spends all their savings and then reassures themselves that everything is still fine. So what do you think? Is this system really broken or is it functioning perfectly for a certain group of people?

And if there are indeed beneficiaries, the next part will be even scarier. Which path will Europe choose? Managed decline, immigration dependency, or trying to revive itself with a policy revolution. So in the end, the biggest question is not whether Europe is bleeding population. That's already too clear. The real question is where will Europe go from here? And if you ask the people living there, you will get very honest answers.

A German wrote, "We don't believe the government will fix it. We just hope it doesn't get worse." That is the statement of a society that has moved past the stage of hope and has entered the stage of endurance. Looking at it coldly, Europe can take three paths.

1. The first scenario, accepting a controlled decline like an old gentleman, still polite, still tidy, but slower. Cut welfare benefits, raise the retirement age, automate more. The quality of life may still be fine, but global power is declining. Europe will resemble an expensive museum, beautiful, elegant, but with little influence.
2. The second scenario, relying on immigration to sustain the system. This method is like continuous blood transfusion. The population does not decrease too quickly and the workforce is replenished, but the price is social and political tension. And we all see what happens when society changes faster than people can bear. The votes start to lean toward extremism.
3. The third scenario, a real pro-natalist revolution. [clears throat] Not just a few symbolic subsidies, but it's about directly addressing the things that have suffocated young people. Housing, childcare costs, family taxes, childcare. But the problem is the effectiveness doesn't come in two years. It takes 20 years. And politics doesn't like to wait that long.

A French person said very bitterly. The government always thinks in terms of terms, but the population thinks in terms of generations. So which path do you think Europe will choose? As a wealthy museum, an immigrant- dependent society or a painful reconstruction? And right after this I want to conclude with a chilling sentence.

Europe can choose the path but cannot choose the time. Europe is not collapsing like a bombed building. It is weakening like an aging body. Slowly, silently, but irreversibly. Fewer children, more elderly people, higher taxes. Public services are more strained and a future increasingly resembling a prolonged shortage. The problem is not just that Europe is having fewer births.

The problem is Europe is losing its ability to reproduce itself. And when a civilization can no longer replace the next generation, it does not disappear immediately, but it will begin to shrink, retreat, and make way for another. **Now it's your turn.** Which path do you think Europe will choose? **accepting decline, relying on immigration,** or **a major overhaul of housing and family policies.**

Please leave a comment as I really want to hear your perspective. If you like straightforward in-depth analysis without glossing over propaganda, you can subscribe to the channel. No need for noise. Just come back to watch the next video and that's enough.

And a small note, this video is purely analytical commentary based on public data and social observation, not intended to attack any country or community. If there are any mistakes, please provide civilized feedback. I am always ready to update. See you in the next

Evrópa lítur enn mjög vel út að utan, ekki satt? París er enn iðandi af ferðamönnum. Róm er enn full af kaffihúsum. Berlín er enn nútímaleg og iðandi. Fólk fer enn til vinnu, tekur enn þátt í stjórn málaumræðum, heldur enn kosningar eins og framtíðin sé tryggð. En það er eitthvað sem hverfur rétt fyrir augum okkar án sprengja, án stríða og án þess að fréttir þori að segja það beint út. Það er mannkynið. En það sem er athyglisvert er að viðkomandi er ekki [tónlist] gamall maður. Gamalt fólk lifir enn lengur en nokkru sinni fyrr.

Það sem er að hverfa eru ungmennin, börnin, næsta kynslóðin, þeir sem munu vinna, greiða skatta, reka sjúkrahús, leggja til lífeyri [tónlistar] og halda þessari siðmenningu gangandi.

Ef þú heldur að þetta snúist bara um færri börn, þá hefurðu rangt fyrir þér. Þetta er miklu stærra mál. Evrópa er að blæða íbúafjölda. Þetta er ekki hávært hrun. Þetta er hljóðlátasta tegund [tónlistar] hruns, smám saman hvarf framtíðarinnar. Og spurningin er, hefur Evrópa enn nægan tíma til að vakna? Kannski veistu það nú þegar. Stærstur hluti heimsins er nú að upplifa lýðfræðilega [tónlistar]kreppu. Fæðingartíðni er að lækka, sem setur aukinn þrýsting á opinberar þjónustur og leggur strik í reikninginn á fjárhagsáætlunum [tónlistar]. Evrópa er engin undantekning. Og til að skilja þetta myndband þarftu smá samhengi. [tónlist]

Til að viðhalda stöðugum íbúafjölda þarf land fæðingartíðni, meðalfjölda barna sem kona eignast [tónlist] á ævinni, sem er um 2,1. Lágt fæðingartíðni sem er töluvert undir endurnýjunarmörkum 2,1 veldur bæði efnahagslegu og [tónlistar]pólítísku álagi. Hins vegar er ESB að lenda í þessari stöðu. Samkvæmt nýjustu gögnum frá Eurostat var fæðingartíðni Evrópusambandsins árið 2021 um 1,53, mun lægri en 2,1 [tónlistar] mörkin. Jafnvel tímabundin gögn frá undanförunum árum sýna að fæðingartíðni í Evrópu er nú að lækka [tónlist] á fordæmalausum hraða, sem veldur því að evrópskar ríkisstjórnir hafa vaxandi áhyggjur af fækkun íbúa.

Við skulum skoða Ítalíu, land sem er frægt fyrir stórar fjölskyldur sínar. Árið 2024 skráðu Ítalíu aðeins 370.000 fæðingar, sem er lægsta gildið síðan 1861, og markaði 16. árið í röð þar sem fæðingartíðni lækkar. Fæðingartíðni Ítalíu er aðeins um 1,2 börn á hverja konu. Svo er það Spánn. Fæðingartíðnin er aðeins um 1,1, jafnvel lægri. Þetta er virkilega áhrifamikið á ekki svo ánægjulegan hátt. Einhver ætti að kenna þeim hvernig á að eignast börn. Spánn hefur einnig skráð lægstu fæðingartíðnina síðan 1941 með aðeins 322.000 fæðingar. Það er vert að nefna að íbúafjöldi Spánar er enn að vaxa lítillega vegna innflytjenda, sem fær marga til að trúá því að allt sé í lagi, en slíkur íbúafjölgun hylur aðeins þann hluta ísjakans sem er undir yfirborðinu.

Fæðingarhalli er enn til staðar og Þýskalandi, efnahagsveldi Evrópu, gengur ekki betur hvað varðar lýðfræði. Þótt lítilsháttar aukning hafi orðið á meðan faraldurinn geisaði, lækkaði fæðingartíðni Þýskalands niður í 1,4 börn á hverja konu [tónlist] árið 2024. Þetta er marktæk

lækkun úr um 1,6 árið 2021 og sú lægsta síðan 2009. [tónlist] Fjöldi barna sem fæddust í Þýskalandi árið 2023 lækkaði niður í 700.000, sem er sú lægsta síðan 2013.

En ef þú færir þig aðeins frá Vestur-Evrópu og horfir til Austur-Evrópu, Búlgaríu, Rúmeníu, Lettlands og Póllands, þá sérðu enn áhyggjufyllri samsetningu. Metlágar fæðingartíðni ásamt bylgju ungs fólks á vinnualdri sem flytur til útlanda, oft til ríkari landa í Vestur-Evrópu. Svo, hvað þýðir þetta í raunveruleikanum? Mjög einfalt. Færri börn í dag þýða líka færri sem vinna á morgun.

Spáð er að ESB muni missa um 21 milljón fólks á vinnualdri fyrir árið 2050. Með öðrum orðum, hópur íbúa sem er fær um að skapa efnahagslegt verðmæti mun þurfa að bera stærri hóp óframleiðandi íbúa. Sérstaklega fyrir Þýskaland, til að viðhalda núverandi vinnuaflsstærð, þarf um 400.000 hæfa innflytjendur á hverju ári. Og árið 2024 munu þeir hafa um 2 milljónir lausra starfa. Þetta hefur bein áhrif á hagvöxt.

En þegar hægir á sér, velti ég fyrir mér hvort þetta sé bara fyrirbæri fólksfækkunar eða hvort það leynist eitthvað dýpra. Fólk heldur áfram að segja að Evrópa standi frammi fyrir fæðingarkreppu. En ef þú spyrð fólkið sem býr hér, munu þau segja þér beint út, þetta er ekki barnakreppa. Þetta er húsnæðiskreppa. Einn einstaklingur skrifaði mjög stutta athugasemd undir myndbandinu. 30 ára gamall, býr enn hjá foreldrum.

Stjórnvöld spyrja: "Af hverju ekki að eignast börn? Það er í raun ráðgáta." Já, það er í raun ráðgáta. Í Dublin segir einn einstaklingur frá framfærslukostnaðinum sem grimmilegum brandara. 2.500 evrur á mánuði til að leigja tveggja herbergja íbúð og 1.000 evrur á mánuði fyrir hvert barn til að senda það í dagvistun. Ímyndaðu þér að leigan sé eins og þú sért að borga af BMW í hverjum mánuði. Og dagvistunargjöldin eru eins og að ala upp nýjan iPhone, en hann kann að gráta. Og það er engin afborgunaráætlun. Í Þýskalandi, Hollandi, Frakklandi er sagan ekki mjög ólík.

Ungt fólk, þau vinna í heilan mánuð og að lokum átta þau sig á því að þau eru bara að vinna til að fá að lifa í lítilli íbúð, ekki til að búa, ekki til að stofna fjölskyldu. Og alls ekki til að ala upp barn. Hollensk kona sagði: „Fyrir 9 árum, þegar ég átti barn, voru fjármálin enn viðráðanleg. Nú, ef þú vilt eignast börn, verður þú að vera ríkur.“ Þessi yfirlýsing hljómar eins og játning frá heilli kynslóð.

Og hér liggur kaldhæðnislegasta atriðið. Evrópska ríkisstjórnin vill auka fæðingartíðnina, en hún þrífst á hækkandi fasteignaverði. Það er ekki hægt að biðja fólk um að eignast börn og breyta heimilum sínum í munaðarvörur samtímis. Það er eins og að hefja herferð til að drekka meira vatn á meðan vatn er selt á vínverði. Því að eignast börn er ekki rómantísk ákvörðun. Það er fjárhagsleg ákvörðun. Það er ákvörðun byggð á trú. Fólk þorir aðeins að eignast börn þegar það trúir því að morgundagurinn verði ekki verri en í dag.

Spurningin fyrir þig er því, ef þú þarft að eyða meira en helmingi tekna þinna bara í leigu, myndir þú þora að eignast börn eða myndir þú velja að eignast ekki börn sem sjálfsvörn? Og ef þú telur þetta þess virði að íhuga, vinsamlegast gerstu áskrifandi að rásinni ekki til að styðja mig, heldur svo við getum fylgst saman með hvert Evrópa stefnir þegar Lýðfræðisjóðurinn er tæmdur dag frá degi. Því næst verður sagan enn dökkari.

Þegar unga fólkið hverfur, hver mun þá borga lífeyri? Hver mun styðja heilbrigðiskerfið og hver mun halda Evrópu standandi. Ef þú vilt skilja hvers vegna Evrópa blæðir íbúafjölda, gleymdu þá blómaræðum. Horfðu beint á eitthvað mjög kalt. Stærðfræði. Áður fyrr starfaði evrópska velferðarkerfið eins og rausnarleg veisla. Fjórir vinnandi einstaklingar styðja einn eftirlaunaþega. Vín flæðir ríkulega. Lífeyrir er stöðugur. Sjúkrahús eru vel mannað læknum. En í dag, á mörgum stöðum, hefur þetta hlutfall lækkað í um það bil tvo starfsmenn sem styðja einn eftirlaunaþega. Og ef lág fæðingartíðni heldur áfram, mun framtíðin líkjast sorglegri kvikmyndasenu. 1,5 starfsmenn verða að styðja einn eldri einstakling. Með öðrum orðum, þú ert að reyna að draga vörubíl með reiðhjóli.

Þjóðverji skrifaði athugasemd beint undir myndbandinu. Við hötum ekki börn. Við hötum þá tilfinningu að við séum nýtt til að viðhalda kerfi sem er ekki lengur skynsamlegt. Hljómar hart, en það er satt. Og afleiðingar öldrunarþjóðar eru ekki bara á pappírnum. Þær liggja í veskinu þínu. Þegar fjöldi eftirlaunaþega eykst hefur ríkisstjórnin aðeins fáa möguleika. Hækka skatta, hækka eftirlaunaaldur eða taka lán. En allt er það sama. Verkamenn verða að borga verðið. Tekjuskattar hækka, tryggingagjöld hækka og þú munt sjá launin þín hverfa eins og bjór hellt á sand. Og heilbrigðisþjónusta, þar verður allt mjög raunverulegt. Hjúkrunarfræðingur á Ítalíu sagði: „Við erum ekki að skortir sjúklinga. Við erum að skortir starfsfólk.“ Og það er það ógnvænlegasta sem hægt er að segja því þegar samfélagið eldist eru sjúkrahús eins og lestarstöðvar á annatímum. Margir koma inn, fáir þjóna. Aldur skapar ekki háværan hrún. Hann skapar eitthvað enn óþægilegra. Varanlegan skort. Lengri bið eftir læknisheimsóknum, skortur á læknum, skortur á rúnum, skortur á vinnuafli, skortur á von líka.

Spurningin fyrir þig er því, ertu tilbúinn að greiða hærri skatta til að halda kerfinu lifandi? Eða heldurðu að Evrópa sé að falla í velferðargildru sem enginn þorir að viðurkenna? Ef þú telur þessar tölur þess virði að íhuga geturðu gerst áskrifandi að rásinni, ekki vegna þess að ég þarf á því að halda, heldur vegna þess að það sem kemur næst er enn viðkvæmara. Þegar kerfið hefur ekki lengur nægilega marga unga einstaklinga til að styðja það, hvað mun Evrópa gera?

Og kunnuglegasta svarið er innflytjendamál. Svo þegar Evrópa klárast ungt fólk, hvað munu þau gera? Svarið er mjög einfalt og líka mjög viðkvæmt. Innflytjendamál. Á pappírnum er þetta lausn jafn aðlaðandi og vítamínauglýsing. Þið skortir vinnuafli, flytjið inn meira. Eruð þið með skort á skattgreiðendum? Færið inn fleiri. Eruð þið hræddir um að lífeyriskerfið muni hrynja? Bætið við fleiri. Og í mörg ár hefur ESB í raun tekið á móti meira en 1 til 2 milljónum nettó innflytjenda á

hverju ári. Það voru jafnvel fleiri ár. Til að vera hreinskilinn, ef þessi straumur fólks hefði ekki verið fyrir, hefðu mörg Evrópulönd byrjað að fækka íbúum sínum fyrir löngu síðan.

Einhver í Þýskalandi skrifaði undir myndbandið: „Við erum ekki hissa á því að stjórnvöld þurfi á innflytjendum að halda. Það sem reitir fólk er að það gerir það eins og almenningur hafi engan rétt til að biðja um það. Það er brotpunkturinn. Ekki vegna þess að það hatar innflytjendur, heldur vegna tilfinningarinnar um að vera skilinn útundan. En innflytjendamála eru eins og að drekka kaffi til að halda sér vakandi. Í fyrstu finnst það hressandi. En því meira sem þú drekkur, því háðari verður þú. Og verðið sem þarf að greiða kemur síðar. Fleiri íbúar þýða meiri eftirspurn eftir húsnæði, meiri þrýsting á skóla, meiri þrýsting á sjúkrahús. Og í Evrópu sem stendur nú þegar frammi fyrir húsnæðiskreppu er það eins og að hella olíu á eldinn.

Hollenskur íbúi sagði hreinskilnislega .. Það er ekki nóg húsnæði fyrir fólkið sem býr nú þegar hér. Nú þegar fleiri íbúar eru til, hver mun þola þetta? Þessi setning hljómar hörð, en hún er hin raunverulega tilfinning í lífinu. Og hér kemur kaldhæðnasta hlutinn. Evrópa flytur inn vinnuafli til að bjarga framtíðinni, en það endar með því að gera framtíðina dýrari og gerir það enn erfiðara fyrir ungt fólk á staðnum að stofna fjölskyldur. Fullkomin lykkja á helvítis hátt.

Að ógleymdu því að rannsóknir sýna að fæðingartíðni innflytjenda stefnir oft á fæðingartíðni innfæddra eftir eina eða tvær kynslóðir. Það er að segja, innflytjendur snúa ekki við lýðfræðilegum vetri. Þeir lengja bara haustið um nokkur ár í viðbót. Svo hin raunverulega spurning er, er innflytjendastarfsemi sjálfbær lausn eða bara leið til að fresta uppgjörssdegi? Og ef innflytjendastarfsemi er óhjákvæmileg, hvernig mun Evrópa samþætta þá án þess að brjóta félagslega uppbyggingu? Ef þú heldur að þessi hluti sé þegar heitur, þá er næsti hluti enn heitari.

Vegna þess að þegar samfélagið breytist hraðar en geta fólks til að aðlagast, mun stjórnmaál byrja að skekkjast. Og þá kemur Evrópa inn í hættulegasta leikinn. Árekstra milli sjálfsmyndar og valds. Ef þú vilt sjá hvernig fólksfækkun lítur út í raunveruleikanum, horfðu þá ekki á París. Ekki á London. Þessir staðir eru enn upplýstir, enn fullir af ferðamönnum, gefa enn þá tilfinningu að Evrópu gangi mjög vel. Föllum út úr miðbænum, í átt að sveitinni.

Á Spáni er þetta fyrirbæri kallað tóma Spánn. Það eru víðfeðm svæði, hundruð kílómetra að lengd, þar sem hægt er að keyra í klukkustund án þess að sjá einn einasta skóla opinn. Það eru fréttir af því að þetta land hafi meira en 3.000 yfirgefin þorp. Hljómar eins og eitthvað úr miðöldum, en það er að gerast núna. Maður sem býr á landsbyggðinni á Spáni skrifaði: „Börnin eru öll farin. Aðeins aldraðir og sífellt fjölmennari kirkjugarður eru eftir.“ Þessi setning er jafn köld og vetrarmonsúninn.

Á Ítalíu er sagan enn bitrari. Það eru bæir sem selja hús fyrir 1 evru, ekki vegna þess að þeir eru örlátir, heldur vegna þess að þeir eru örvæntingarfullir. Þegar hús kostar minna en kvöldverður er það ekki lengur kaup. Það er neyðarmerki. Og í Austur-Evrópu, Póllandi, Búlgaríu, Rúmeníu,

Lettlandi, stafar blæðingin ekki bara af lágum fæðingartíðni. Það er fjöldaflótti ungs fólks. Þögull fólksflutningur til Þýskalands, Hollands, Bretlands, eins og að taka úr sambandi við hús og vona samt að ljósinn kvikni.

Pólverji sagði: „Okkur skortir ekki land. Okkur skortir framtíð.“ Þú heyrir það og skilur strax. Vandamálið er ekki landafræðin. Málið er tækifærin. Þannig er Evrópukortið að breytast í undarlegan líkama. Stórborgirnar þenjast út eins og efnahagsleg æxli á meðan sveitirnar minnka, þorna upp og þagna. Skólar loka. Sjúkrahúsinn eru undir starfsfólki. Strætóleiðin var stytta vegna þess að enginn notaði hana lengur.

Fólk segir oft að þjóð deyi þegar höfuðborg hennar fellur. En sannleikurinn er sá að þjóð missir lífskraft sinn þegar þorpin þagna af hlátri barna. Spurningin er því, ef þessi þróun heldur áfram, hvað mun Evrópa verða að heimsálfu yfirfullra borga og auðna og þá verðum við að fara yfir í næsta hluta því þegar menn hverfa úr landi er það sem eftir stendur ekki bara tóm hús heldur valdatómið og stjórnmálin munu fljótt þjóta inn til að fylla það tómarúm.

Ef þú vilt skilja hvert Evrópa stefnir, þá er stundum besta leiðin ekki að horfa til framtíðar, heldur að horfa til fortíðar. Og það er enginn ógnvænlegri spegill. Rómaveldi, Róm, gerði það. ekki fallið vegna einnar orrustu, ekki vegna heimskulegs keisara. Það hrundi á mun lúmskari hátt. Það veiktist smám saman eins og gamall maður sem eldist án þess að átta sig á því að bein hans eru að rotna.

Frá og með 3. öld fóru rómversk stjórnsýsluskjöl að skrá fækkun íbúa, yfirgefin dreifbýli og minnkandi skatttekjur. Þegar íbúafjöldinn minnkaði gerði ríkið það sem allar ríkisstjórnir gera venjulega í ofboði, hækkaði skatta. Og þegar skattar hækka verða mennirnir fátækari. Því fátækari sem mennirnir verða, því meira yfirgefa þeir land sitt. Því meira sem þeir yfirgefa landið, því meira minnka tekjur þeirra.

Fullkomin spíral eins og samsettar vextir, en til að rotna. Þá kom herinn. Róm skorti innfædda hermenn og snjalla lausn þeirra var að ráða útlendinga, málaliða, hjálparsveitir, hermenn sem ekki lengur voru bundnir rómverskri sjálfsmynd. Hljómar það kunnuglega? Ítali sagði mjög sársaukafullt. Við höfum enn rómverskar stytur alls staðar, en rómverski andinn er ekki lengur í ungu fólki. Þessi orðatiltæki er eins og sterkur drykkur. Að drekka hann finnst hlýr, síðan smám saman kaldur. Og þetta er ógnvænlegasti hlutinn. Róm varð ósveigjanleg.

Þegar kerfi er af skornum skammti mannafla og peninga, það verður ekki sveigjanlegra. Það verður íhaldssamara. Það herðir. Það stjórnar. Það neyðir fólkið til að bera kerfið. Í stað þess að láta kerfið þjóna fólkinu hljómar það eins og gömul saga, en ef þú horfir á Evrópu í dag, a vaxandi íbúafjöldi, háir skattar, velferðarbyrði, skortur á vinnuafl, háð innflytjendum, þú munt sjá drög að þeirri sögu endurskrifaða í nútíma lettri. Róm hrundi ekki á aðeins einu ári. Hún hvarf í hægagangi. Og stundum endurtekur sagan sig ekki, en hún rímar. Svo spurningin fyrir þig er, er

Evrópa að stíga inn í 21. aldarinnar útgáfu af Róm? Eða er þetta bara sorglega ýkt samanburður? Og ef Róm veiktist vegna fólksfækkunar og framleiðnitaps, þá mun næsti hluti senda hroll niður hrygginn á þér.

Það ógnvænlegasta er að framtíð Evrópu hefur verið læst inni vegna þess að börnin sem áttu að fæðast voru aldrei til. Það er eitthvað sem gerir íbúafjöldakreppuna í Evrópu ógnvænlegri en opinberar skuldir. Ógnvænlegri en innflytjendamál, ógnvænlegri en öfgafull stjórnmál. Það er að segja, þú getur ekki lagað það í tæka tíð. Lýðfræði er ekki eins og hagfræði. Efnahagslífið getur náð sér eftir efnahagslægd. Markaðurinn getur náð sér á strik, en íbúafjöldinn ekki.

Íbúafjöldinn er eins og lest sem hefur farið af stöðinni. Þú getur togað í bremsuna, en þú getur ekki snúið henni aftur til upphafspunktsins. Sérfræðingur sagði einu sinni mjög berum orðum: „Engin stefna í dag getur skapað 30 ára gamla einstaklinga árið 2050 vegna þess að þeir fæddust einfaldlega ekki.“ Ímyndaðu þér þetta. Ef land hefur 200.000 færri fæðingar á þessu ári, þá mun það eftir 20 ár hafa 200.000 færri ungmenni. Það vantar 200.000 starfsmenn, 200.000 skattgreiðendur, 200.000 íbúðakaupendur og 200.000 manns til að hlúa að hagkerfinu. Og eftir 30 ár mun það vanta 200.000 foreldra. Það eru dómínóáhrifin.

Ef einn biti fellur veldur það því að allt stjórnin hrynur. Bittur sannleikur er sá að þetta er ekki kreppa með illmenni. Ekkert stríð, engin innrás, engin bylting, aðeins dýrar íbúðir, ótryggir vinnusamningar og tómar vöggur. Evrópa er að ganga inn í tíma þar sem framtíðin er ákvörðuð af hversdagslegustu hlutum.

Leiguverð, rafmagnsreikningar og laun eftir skatt. Hversu rómantískt, ekki satt? Og spurningin sem heldur fólki vakandi á nóttunni er, ef yngri kynslóðin heldur áfram að hverfa, mun Evrópa verða heimsálfa hjúkrunarheimila, fallegra borga, en skortir lífskraft, eða mun hún finna leið til að endurfæðast? Hvað finnst þér? Er Evrópa að deyja hægt og rólega? Eða er hún bara að breytast í nýja mynd? Og ef framtíðin hefur verið læst inni af börnunum sem aldrei fæddust, þá verður næsti hluti enn sársaukafyllri. Hverjir njóta góðs af þessu kerfi?

Og hvers vegna heldur það áfram að starfa eins og ekkert sé að? Á þessum tímapunkti er spurningin ekki lengur hvers vegna fá börn eru í Evrópu. Áhyggjuefni spurningin er, hverjir njóta góðs af því að Evrópa verður dýr, eldist og skortir framtíð? Það hljómar eins og samsæriskenning. En bíðið, verið ekki fljót að hlæja.

Við þurfum bara að skoða sjóðstreymið. Maður í Englandi skrifaði athugasemd undir myndbandinu. Ríkisstjórnin mun aldrei leysa húsnaðiskreppuna því ef húsnaðisverð lækkar munu þeir sem eiga eignirnar örvænta. Og það er óþægilegi sannleikurinn. Húsnaði er ekki lengur staður til að búa á. Það er orðið eins konar risavaxinn sparnaðarreikningur. Í mörgum Evrópulöndum er meirihluti auðs millistéttarinnar og eftirlaunaþega bundinn í fasteignum. Þetta þýðir að í hvert skipti sem húsnaðisverð hækkar verða þeir ríkari á pappírnum. Og ungt fólk,

Það er ýtt út af markaðnum eins og að standa fyrir utan dyrnar á klúbbi þar sem aðgangseyrir hækkar ár hvert. Og líttu á stjórnmálin. Eldra fólk kys fleiri. Það er fjölmennara. Það er agaðra. Þannig að stefnan hallar sér í þágu þeirra. Að vernda lífeyri, vernda húsnæðisverð, vernda núverandi velferð. Og framtíðin, afsakið, framtíðin hefur enga atkvæðisrétt. Þetta er bitrasta kaldhæðnin. Evrópa er að neyta framtíðarinnar til að halda nútímanum þægilegum. Eins og einhver sem eyðir öllum sparnaði sínum og fullvissar sig síðan um að allt sé enn í lagi. Svo hvað finnst þér? Er þetta kerfi virkilega bilað eða virkar það fullkomlega fyrir ákveðinn hóp fólks?

Og ef það eru í raun einhverjir sem njóta góðs af því, þá verður næsti hluti enn ógnvænlegri. Hvaða leið mun Evrópa velja? Stýrð hnignun, innflytjendaháðni eða að reyna að endurlífga sig með stefnubyltingu. Svo að lokum er stærsta spurningin ekki hvort Evrópa sé að blæða fólksfjölgun. Það er þegar orðið of ljóst. Hin raunverulega spurning er hvert Evrópa stefnir héðan? Og ef þú spyrð fólkið sem þar býr, þá færðu mjög einlæg svör.

Þjóðverji skrifaði: „Við trúum ekki að ríkisstjórnin muni laga þetta. Við vonum bara að þetta versni ekki.“ Þetta er yfirlýsing samfélags sem hefur farið fram hjá vonarstigi og inn í þolgæðisstig. Ef lítið er á þetta með köldu augnaráði getur Evrópa farið þrjár leiðir.

1. Fyrsta atburðarásin, að samþykkja stýrða hnignun eins og gamall herramaður, enn kurteis, enn snyrtileg, en hægari. Skerið niður velferðarbætur, hækkað eftirlaunaaldur, sjálfvirknivæðið meira. Lífsgæðin geta enn verið fin, en alþjóðlegt vald er að minnka. Evrópa mun líkjast dýru safni, fallegu, glæsilegu, en með litlum áhrifum.
2. Annað atburðarás, þar sem reitt er sig á innflytjendur til að halda uppi kerfinu. Þessi aðferð er eins og stöðug blóðgjöf. Íbúum fækkar ekki of hratt og vinnuaflið fyllist á, en verðið er félagsleg og pólitísk spenna. Og við sjáum öll hvað gerist þegar samfélagið breytist hraðar en fólk þolir. Atkvæðin byrja að halla sér að öfgahyggju.
3. Þriðja atburðarásin, raunveruleg bylting sem er fæðingarsinnuð. [hreinsar hálsinn] Ekki bara nokkrar táknrænar niðurgreiðslur, heldur snýst þetta um að taka beint á því sem hefur kæft ungt fólk. Húsnæði, barnaverndarkostnaður, fjölskylduskattar, barnavernd. En vandamálið er að árangurinn kemur ekki á tveimur árum. Það tekur 20 ár. Og stjórnmálin vilja ekki bíða svona lengi.

Frakki sagði mjög biturlega. Stjórnvöld hugsa alltaf í hugtökum, en almenningur hugsar í kynslóðum. Svo hvaða leið heldurðu að Evrópa muni velja? Sem auðugt safn, innflytjendaháð samfélag eða sársaukafull endurreisn? Og strax á eftir þessu vil ég enda með hryllilegri setningu.

Evrópa getur valið leiðina en getur ekki valið tímann. Evrópa er ekki að hrynja eins og sprengd bygging. Hún er að veikjast eins og öldrandi líkami. Hægt, hljóðlega, en óafturkræft. Færri börn, fleiri aldraðir, hærri skattar. Opinber þjónusta er meira álagð og framtíðin líkist sífellt meira langvarandi skorti. Vandamálið er ekki bara að Evrópa fæðir færri börn.

Vandamálið er að Evrópa er að missa getu sína til að endurskapa sig. Og þegar siðmenning getur ekki lengur komið í staðinn fyrir næstu kynslóð, hverfur hún ekki strax, heldur mun hún byrja að minnka, hörfa og rýma fyrir annarri. Nú er komið að þér. Hvaða leið heldurðu að Evrópa muni velja? Að sætta sig við hnignun, reiða sig á innflytjendur eða stórfellda endurskoðun á húsnæðis- og fjölskyldustefnu.

Vinsamlegast skildu eftir athugasemd því ég vil virkilega heyra sjónarmið þitt. Ef þú vilt einfalda og ítarlega greiningu án þess að hylma yfir áróður, geturðu gerst áskrifandi að rásinni. Engin þörf á hávaða. Komdu bara aftur til að horfa á næsta myndband og það er nóg.

Og lítil athugasemd, þetta myndband er eingöngu greiningarleg athugasemd byggð á opinberum gögnum og félagslegum athugunum, ekki ætlað að ráðast á neitt land eða samfélag. Ef einhverjar villur eru, vinsamlegast gefið siðmenntað álit. Ég er alltaf tilbúinn að uppfæra. Sjáumst í næsta.